

Sygn. akt III AUa 819/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Marcjanna Górska

Sędziowie: SA Ewa Stryczyńska (spr.)

SO del. Bożena Lasota

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r. w Warszawie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji M. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 lutego 2014 r. sygn. akt XIV U 3571/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 819/14

UZASADNIENIE

M. S. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z 10 lipca 2013r., którą odmówiono ubezpieczonej przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Odwołująca się wskazała, że wnioskiem o przyznanie zasiłku przedemerytalnego wystąpiła do ZUS w momencie, gdy ukończyła 55 lat i miała ponad 30 letni staż pracy, tym samym nabyła, w jej ocenie, prawo do zasiłku. Odwołująca się wskazała, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych do stażu pracy nie uwzględnił 12 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, od którego odprowadzana była składka na ZUS, 10 miesięcy i 2 dni okresów nieskładkowych oraz zatrudnienia w spółce (...) w latach 1993 - 1995.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu podniósł, że ostatnie zatrudnienie odwołującej się ustalo 31 stycznia 2012r. z przyczyn nie dotyczących pracowników na podstawie ustawy z 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy (Dz. U Nr 90 poz. 844 ze zm.). Organ rentowy wskazał, że odwołująca się nie ukończyła 55 roku życia do momentu rozwiązania stosunku pracy, wobec czego nie może nabyć prawa do świadczeń na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Przedłożone przez ubezpieczoną dokumenty pozwalają uznać za udowodnione łącznie 33 lata, 11 miesięcy i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych do 31 stycznia 2012r., co oznacza, że wnioskodawczyni nie spełnia także warunku dotyczącego stażu pracy określonego w art. 2 ust. 1 pkt 5. Organ nie uwzględnił również okresu zatrudnienia od 1 stycznia 1994r. do 28 lutego 1994r., kiedy to wnioskodawczyni była pracownikiem (...) Spółki z o.o. W tym

czasie pracodawca nie zgłaszał zainteresowanej do ubezpieczenia społecznego. Uwzględniono natomiast jako okres nieskładkowy okres od 1 maja 1995r. do 15 czerwca 1995r., za który zainteresowana otrzymała odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy o pracę dokonany przez spółkę (...). Uznanie spornych okresów związanych z zatrudnieniem w wymienionej spółce nie miało wpływu na prawo zainteresowanej do świadczenia przedemerytalnego.

Wyrokiem z 11 lutego 2014r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie M. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z 10 lipca 2013r. - nr (...).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

M. S., urodzona (...), w okresie od 7 czerwca 2000r. do 31 stycznia 2012r. była zatrudniona w (...) S.A na stanowiskach:(...)(...). Stosunek pracy został rozwiązany z odwołującą się za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę na podstawie art. 30 § 1 pkt. 2 Kodeksu Pracy w związku z art. 10 ustawy z 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. z 2003r. Nr. 90, poz. 844, ze zm).

Od 21 lutego 2012r. M. S. była zarejestrowana jako bezrobotna w Urzędzie Pracy w P.. Od 29 lutego 2012r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych. W okresie 6 miesięcy pobierania tego zasiłku odwołująca się nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Z dniem 29 sierpnia 2012r. upłynął 6 miesięczny okres pobierania zasiłku.

M. S. w chwili rozwiązania umowy o pracę miała 54 lata. Łączny udowodniony przez odwołującą się staż pracy wynosi 33 lata, 1 miesiąc i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W dniu 8 listopada 2012r. odwołująca się wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie świadczenia przedemerytalnego (nie jak błędnie wskazał Sąd Okręgowy prawa do emerytury).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy i zawartych w aktach rentowych.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne i wskazał powołując się na art. 2 ust. 1 ustawy z 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.), że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje kobiecie, która:

1. do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat, lub
2. do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001), w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet, lub
3. do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887, ze zm.) i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat, lub

4. zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat oraz osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat, lub

5. do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat, lub

6. do 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata.

Zgodnie z art.2 ust. 2 wyżej wskazanej ustawy za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Sąd wskazał dalej, że stosownie do ust. 3 świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W ocenie Sądu Okręgowego z treści przytoczonych przepisów wynika, że nabycie przez odwołującą się M. S. prawa do świadczenia przedemerytalnego, uwzględniając okoliczności faktyczne, mogłoby nastąpić na podstawie przepisów art. 2 ust. 1 pkt 2, powołanej ustawy. Sąd stwierdził jednak, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że ubezpieczona nie spełnia przesłanek nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego na tej podstawie prawnej, bowiem nie ukończyła 55 roku życia do momentu rozwiązania stosunku pracy. Ponadto z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że odwołująca się udowodniła łącznie 33 lata, 11 miesięcy i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych do 31 stycznia 2012r., co oznacza, że nie spełnia także warunku dotyczącego stażu pracy określonego w art. 2 ust. 1 pkt 5.

Sąd Okręgowy wskazał, że w stażu ubezpieczeniowym odwołującej się Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okresy składkowe i nieskładkowe przebyte do 31 stycznia 2012r. Okres pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku dla bezrobotnych od 29 lutego 2012r. przypada po dniu rozwiązania stosunku pracy wobec czego nie może być brany pod uwagę przy ustalaniu uprawnień do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku zawarte w wyroku z 6 października 2013r. w sprawie o sygn. III AUa 1055/13, że niezachowanie jednego z powyższych warunków niweczy prawo do świadczenia przedemerytalnego. Szczególnie istotne jest przy tym zachowanie odpowiedniej sekwencji zdarzeń.

Odnośnie zakwestionowanego przez odwołującą się okresu zatrudnienia w (...) Spółce z o.o. Sąd Okręgowy stwierdził, że uznanie tego okresu nie wpłynęłoby na prawo do świadczenia przedemerytalnego.

Z uwagi na niespełnienie przez odwołującą się ustawowych przesłanek nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego Sąd Okręgowy stwierdził brak podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, wobec czego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniosła M. S. zaskarżając wyrok w całości.

Apelująca podniosła następujące zarzuty:

- niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla oceny warunków nabycia prawa do świadczenia tj. wymiaru okresów uprawniających do emerytury wg art. 5 - 9 ustawy z 17 grudnia 1998r. o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przyczyn i warunków w jakich doszło do rozwiązania ostatniego zatrudnienia, jak również

- błędne przyjęcie wymiaru 33 lat 11 m-cy i 4 dni podczas gdy zaliczeniu podlegają pominięte przez Sąd okresy:

- niewykonywania pracy, za które wypłacono odszkodowanie;
- okres urlopu wychowawczego;
- okres pracy w AMIK sp. zo.o.

Zdaniem apelującej po uwzględnieniu okoliczności, że przyczyną rozwiązania ostatniego zatrudnienia były przyczyny ekonomiczne powyższe pozwala na przyznanie świadczenia mimo nieukończenia wieku 55 lat stosownie do art. 2 ust. 1 pkt. 5 lub 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, w związku z przepisami ustawy o promocji zatrudnienia.

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego - od dnia złożenia wniosku.

W uzasadnieniu odwołująca się wskazała, że Sąd Okręgowy nie rozważył, że wyłącznym powodem rozwiązania umowy o pracę z dniem 31 stycznia 2012r., były przyczyny ekonomiczne. Rozwiązanie umowy o pracę z firmą (...) S.A. nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia. Odwołująca się wskazała, że firma (...) SA- będąca w grupie (...) SA, a następnie w (...) SA - przeszła zmiany organizacyjno-ekonomiczne przez dokonanie jej przejęcia poprzez sprzedaż.

Zdaniem odwołującej się w tej sytuacji do nabycia prawa do świadczenia rozważenia wymagają warunki nie tylko z art. 2 ust. 1 pkt. 5 lecz także z pkt. 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, w części dotyczącej 35 – letniego okresu ubezpieczenia bądź 34 - letniego do 31 grudnia 2011r., a w obu przypadkach ukończenie wieku (55 lat) nie jest wymagane.

Apelująca wskazała, że przyjęte przez Sąd Okręgowy i ZUS okresy ubezpieczenia wynoszą 33 lata 11 miesięcy 4 dni, podczas gdy w rzeczywistości są one wyższe, a na ich uzupełnienie składają się:

1. okresy niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia jeżeli za te okresy na podstawie przepisów Kodeksu pracy wypłacone zostało wynagrodzenie lub odszkodowanie (art.6 ust.2 pkt.5 ustawy o FUS) (skarżąca wskazała na dwa okresy zatrudnienia potwierdzone świadectwem pracy (...) i świadectwem pracy (...) sp. z o.o.);
2. okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od 2 września 1991r. do 1 listopada 1991r. (art. 6 ust. 2 pkt. 6 ustawy o FUS)
3. okres pracy od 1 stycznia 1994r., a nie jak przyjął ZUS od 1 marca 1994r. w (...) sp. z o.o. wraz z w/w 2 miesięcy z tytułu wypłaty wynagrodzenia w trybie art. 36[1] kp (co uwzględniono w decyzji o kapitale początkowym)
4. okres urlopu wychowawczego od 15 grudnia 1981r. do 31 sierpnia 1982r.

Skarżąca w konkluzji stwierdziła, że po uwzględnieniu w/w okresów w wymiarze 8 miesięcy z pkt. 1,2,3 oraz 8 miesięcy 15 dni urlopu wychowawczego łączny okres wynosi 35 lat i 4 miesiące, co stanowi uzasadnioną podstawę zmiany wyroku i przyznania prawa do świadczenia.

Sąd Apelacyjny w Warszawie zważył, co następuje :

Apelacja M. S. jako bezzasadna podlega oddaleniu - na podstawie art.385 k.p.c.

Rozpoznając apelację odwołującej się Sąd Apelacyjny kierował się uprawnieniem wynikającym z art. 382 k.p.c., będąc sądem merytorycznie rozpoznającym sprawę, opierał się na materiale dowodowym uzyskanym w toku postępowania sądowego. Sąd Apelacyjny przeprowadził wnikliwą analizę motywów, jakimi kierował się Sąd pierwszej instancji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie, ocenił prawidłowość przeprowadzonego postępowania dowodowego, trafność subsumcji stanu faktycznego do zastosowanych przepisów prawa, jak również prawidłowość przedstawionych rozważań, zarówno w sferze poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, oceny zebranych w sprawie dowodów, zastosowanych przepisów prawa, jak też ich wykładni.

Sąd Apelacyjny stwierdził brak przywołania przez Sąd Okręgowy w ustaleniach faktycznych, informacji w zakresie kolejnych decyzji odmawiających M. S. prawa do świadczenia przedemerytalnego, mimo przedłożenia wszystkich decyzji do akt rentowych, z których sąd ten dopuścił dowód z urzędu. Jednakże brak tych ustaleń w treści uzasadnienia wyroku nie ma wpływu na ostateczną ocenę zaskarżonego wyroku, który co do zasady jest prawidłowy.

Uzupełniająco należy zatem wskazać, że decyzją z 30 listopada 2012r. organ rentowy odmówił odwołującej się prawa do świadczenia wskazując, że uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 33 lat 1 miesiąca i 2 dni oraz 10 miesięcy i 2 dni okresów nieskładkowych. Łącznie przyjęto za udokumentowane 33 lata 11 miesięcy oraz 4 dni zamiast wymaganych 35 lat.

Następnie rozpoznając wniosek odwołującej się z 10 czerwca 2013r. w którym wnioskodawczyni wskazała, że ukończyła 55 lat, organ rentowy zaskarżoną decyzją z 10 lipca 2013r. odmówił M. S. prawa do świadczenia przedemerytalnego stwierdzając, że łączny okres jej zatrudnienia wynosi 33 lata 1 miesiąc i 4 dni.

Na skutek przedłożenia przez odwołującą się nowych dokumentów, w szczególności zaświadczenia o pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych od 2 września 1991r. do 1 listopada 1991r. organ rentowy decyzją z 24 września 2014r. ponownie odmówił prawa do świadczenia emerytalnego, jednak przyjął za udowodnione 33 lata, 3 miesiące i 2 dni okresów składkowych oraz 10 miesięcy i 2 dni okresów nieskładkowych.

Pozostałe ustalenia stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny przyjął jako podstawę także własnego rozstrzygnięcia.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego i procesowego w zakresie zarzucanym w apelacji, które mogłyby skutkować wydaniem orzeczenia reformatoryjnego co do istoty sporu, jak również uchybień proceduralnych, które mogłyby stanowić podstawę uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Prawo do świadczenia przedemerytalnego uregulowane w ustawie z 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2013r. poz.170 ze zm.) uzależnione jest od przebycia odpowiedniego okresu uprawniającego do emerytury, a więc okresu ustalonego zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz.748 z zm.).

Przy ustalaniu okresu uprawniającego do emerytury uwzględnia się okresy składkowe oraz okresy nieskładkowe wymienione w ustawie emerytalnej, przy czym okresy nieskładkowe uwzględnia się w wymiarze nie przekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych. Jeśli łączny wymiar okresów składkowych i nieskładkowych jest niewystarczający do ustalenia wymaganego okresu, uwzględnia się - w zakresie niezbędnym do uzupełnienia

wymaganego okresu - okresy pracy w gospodarstwie rolnym lub prowadzenia tego gospodarstwa, a także okresy ubezpieczenia za granicą, co jednakże nie dotyczy okoliczności niniejszej sprawy.

Przy ustalaniu okresu uprawniającego do emerytury dla płatników składek, zobowiązanych do opłacania składek na własne ubezpieczenia emerytalne i rentowe (poczynając od 1 stycznia 1999r.), czy też na ubezpieczenie społeczne (do 31 grudnia 1998r.) oraz osób z nimi współpracujących, nie uwzględnia się okresów, za które nie zostały opłacone składki, mimo podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom w tym okresie.

W przypadku, gdy okresy składkowe, nieskładkowe i uzupełniające zbiegają się w czasie, przy ustalaniu prawa do świadczeń uwzględniany jest okres korzystniejszy.

W przypadku odwołującej się, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2015r. poz.149), w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, nie ukończyła 55 lat, warunkiem uzyskania świadczenia przedemerytalnego było wykazanie okresu uprawniającego do emerytury wynoszącego co najmniej 35 lat zgodnie z art. 2 ust.1 pkt 5 w/w ustawy.

W toku postępowania ustalono za udowodnione okresy składkowe w wymiarze 33 lat 3 miesięcy i 2 dni. Do okresów tych zaliczono również podnoszony przez apelującą okres od 2 września 1991r. do 1 listopada 1991r. tj. okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Okresy nieskładkowe ustalono w wymiarze 10 miesięcy i 2 dni. Do okresu tego zaliczono okres wypłacania odszkodowania za skrócenie okresu wypowiedzenia umowy o pracę (na podstawie art. 36¹ k.p.) oraz okres urlopu wychowawczego ubezpieczonej. Zatem okresy te nie mogły zostać ponownie uwzględnione w wymiarze stażu emerytalnego, jak domaga się tego odwołująca się w apelacji. Wobec powyższego odwołująca się wykazała jedynie łączny okres zatrudnienia w wymiarze 34 lat 2 miesięcy i 4 dni, co stanowi o niespełnieniu warunków uprawniających do świadczenia przedemerytalnego.

W ocenie Sądu pierwszej instancji i pozwanego organu rentowego odwołująca się nie wykazała, aby w okresie od 1 stycznia 1995r. do 28 lutego 1991r. była zatrudniona w spółce (...) w W., co jednak bezspornie wynika ze świadectwa pracy z 30 kwietnia 1995r. Stanowisko organu rentowego wynika z faktu, że w tym okresie odwołująca się nie została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego. Z informacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. Wydział (...) i Składek wynika, że odwołująca się została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego z tytułu stosunku pracy przez płatnika (...) sp. z o.o. Redakcja Miesięcznika (...) w W. od 1 marca 1994r. do 30 kwietnia 1995r. Należy jednak przyjąć, że sam fakt nieodprowadzenia przez pracodawcę składek za niektóre okresy zatrudnienia nie może rodzić negatywnych skutków dla pracownika. W obecnym stanie prawnym obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne zarówno w części obciążającej pracodawcę, jak i pracownika, spoczywa na pracodawcy - płatniku. Wykonywanie przez pracodawcę tego obowiązku jest niezależne od pracownika, zatem niewywiązywanie się przez pracodawcę z obowiązku składkowego lub uchylanie się od opłacania składek powodowałoby brak środków na indywidualnym koncie pracownika, co miałyby wpływ na wysokość przyszłych świadczeń. W związku z tym został wprowadzony mechanizm chroniący pracownika przed skutkami niezależnego od niego zaniechania. Zgodnie z art. 40 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jeżeli ubezpieczony niebędący płatnikiem składek w ciągu 3 miesięcy od upływu terminu opłacenia składki, stwierdzi, że składka ta nie została opłacona, może zwrócić się do ZUS o udzielenie informacji, czy podjął działania zmierzające do jej ściągnięcia.

Uzależnienie uznania okresu zatrudnienia wykonywanego w poprzednim stanie prawnym, czyli przed 1 stycznia 1999r., za okres składkowy od opłacenia przez pracodawcę składek, klóciłoby się z zasadą równego traktowania wszystkich ubezpieczonych sformułowaną w art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wprowadzałoby także zróżnicowanie pracowników pozostających w zatrudnieniu przed wejściem w życie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez nałożenie obowiązku wykazania faktu opłacenia składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne tylko na niektórych, a nie wszystkich pracowników. W konsekwencji należy stwierdzić, że dla uznania

okresu zatrudnienia wykonywanego przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okres składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 2 pkt. 1 lit. „a” w/w ustawy nie jest wymagane wykazanie przez ubezpieczonego opłacenia przez pracodawcę składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne. Poza powyższym należy jednak podnieść, że okres od 1 stycznia 1994r. do 28 lutego 1994r. co do tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym nie został jednoznacznie wykazany.

Powyższa kwestia nie ma jednak istotnego wpływu dla okoliczności faktycznych niniejszej sprawy bowiem odwołująca się, pomimo założenia o uwzględnieniu powyższego okresu dwóch miesięcy jako okresu składkowego nadal nie legitymuje się 35 letnim stażem emerytalnym wymaganym do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust 1 pkt 5 w/w ustawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i rozważania prawne Sąd Apelacyjny uznając apelację odwołującej się za bezzasadną, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Sędziowie: Przewodniczący :

(...)

(...)